

JAZYK DRAKŮ

HOST

S. F. WILLIAMSONOVÁ

S. F. WILLIAMSONOVÁ
JAZYK DRAKŮ

S. F. WILLIAMSONOVÁ

PŘELOŽILA AGÁTA HAMARI

JAZYK DRAKŮ

BRNO
2025

*Mému manželovi, který ve mě věřil víc než já sama, mým
rodičům, kteří mi dali drahocenný dar dalšího jazyka,
a všem, kdo jsou natolik odvážní, aby sami sobě odpustili.*

Zde jsou draci.

KAPITOLA PRVNÍ

Už zase sním v drakonštině.

Ty dlouhé, spleťité věty ke mně snadněji přicházejí ve spánku, než když jsem vzhůru, a těsně předtím, než otevru oči, se mi v mysli usadí jediné slovo.

Mengkhenyass.

Co znamená?

Překulím se a snový opar se ve slunečních paprscích, pronikajících dovnitř posuvným oknem, rychle zvedne. Na podlaze chrápe můj bratranec Marquis, zachumlaný do hromady dek. Jeho otec už zase celý včerejší večer strávil povídáním s mojí mámou a mým tátou. Špitali si o stávkách, demonstracích a dračím chrlení ohně. Marquisova přítomnost na zemi mého pokoje už se stává běžným jevem.

Z kuchyně pode mnou se ozývá řinčení hrnců a pánví. Jakmile si uvědomím, co mě čeká, stáhne se mi z toho žaludek a shodím nohy z postele. Na večeri má přijít rektorka Akademie drakonské lingvistiky. Sem, do domu mých rodičů.

Dnes večer.

Na tenhle den čekám už celé týdny — ne, celé měsíce. Doktorka Rita Hollingsworthová chce s mámou probrat

její teorii o dračích dialekttech, ale taky to bude má šance udělat na ni dojem a — skoro se neodvážuju doufat — zajistit si letní stáž v translatologickém ústavu Akademie.

„Marquisi!“ Hodím bratranci na hlavu podušku. „Vstávej.“

Marquis zabručí do polštáře. „Proboha, Viv. Myslel jsem, že si trochu přispíme.“

„Máme spoustu práce,“ odpovím. „Do desíti musím stihnout zaskočit do knihvazačství.“

Hodím na sebe župan a přeju na druhou stranu místnosti ke stolu, kde leží vyrovnaný, hladoučký doporučující dopis od mého učitele. Najednou se rozletí dveře a dovnitř vpadne zcela oblečená Ursa. Jakmile na Marquise skočí a přiblíží svoje růžovoučké rty k jeho uchu, bratranec zaúpí.

„Haló?“ zašeptá docela nahlas. „Jsi vzhůru?“

„Teď už je, medvídku.“ Zasměju se a rozevřu náruč. Moje sestra je měkoučká a hřeje a voní po mléku a medu. „Kam se chystáš?“

„Neřeknu,“ vykulí Ursa oči. „To je tajné místo.“

„Tajné místo?“ Marquis se posadí a šibalsky se usměje. „Taková mám nejradši.“

Ursa se zachichotá a nechá mě, abych jí rozpletla vlasy zamotané do roztřepené stužky, na které má pověšenou třídní průkazku.

URSA VLAŠTOPÍRKOVÁ

5 LET

DRUHÁ TŘÍDA

Protočím stužku v prstech a zakleju.

„Urso!“ obořím se na ni. „Už jsi měla mámě dávno říct, ať ti dá novou. Přece víš, že nesmíš riskovat, že bys tu průkazku ztratila.“

Natáhnu se pro tu svoji, pověšenou na černé sametové stužce, a dám si ji kolem krku. Z představy, že by Ursu zastavili a ona by u sebe neměla třídní průkazku, mě jímá hrůza. Ta dvě slůvka — *druhá třída* — představují rozdíl mezi tím, když člověk něco má a když nemá nic.

Sestřička se jenom zamračí a ukáže prstem na zeď za mým pracovním stolem. Je vyzdobená rozličnými papíry: Marquisovými kresbičkami různých druhů draků, mým dopisem o přijetí na Londýnskou univerzitu a jednou akvarelovou malbou. Připravím se na otázku, kterou mi teď Ursa pokládá skoro každý den.

„Kde je Sophie?“

Váhavě se otočím k malbě a snažím se nevnímat náhlý příval nostalgie, který mě zaplaví. Z obrázku se na mě dívá můj vlastní vysmátý obličej a vedle něj je tvář mé nejmilejší a nejdávnější kamarádky.

„Už jsem ti to říkala.“ Vezmu Ursinu bradičku do dlaní. „Musela pryč.“

Sophii jsem neviděla od léta, kdy neprošla Zkouškou a přeřadili ji do třetí třídy. Během několika týdnů se musela vzdát našeho snu, že spolu budeme chodit na vysokou, a přestěhovala se do domu na půli cesty ve čtvrti třetí třídy. Při vzpomínce na den, kdy se vyhlášovaly výsledky, se otřesu. Ten Sophiin slabý výkřik, to, jak se sesunula k zemi jako balonek, z něhož uniká vzduch, ten zachmuřený výraz jejího otce, když se sklonil a přečetl si papír v její ruce.

Jako přílivová vlna se ve mně vzedme pocit viny a vyrazí mi dech.

„Sophie teď patří do třetí třídy, Urso,“ vysvětlí Marquis a nervózně se na mě podívá.

Strhnu obrázek ze stěny.

„Urso!“ zavolá mámin hlas z přízemí. „Čekám tady na tebe, broučku.“

Ursa vystřelí z pokoje, ani se neohlédne, a o pár vteřin později se zabouchnou vchodové dveře. Hodím malůvku do koše a vytáhnu ze skříně krajkovou halenku a kalhoty.

„Necháš mě, abych se oblékla?“ zeptám se Marquise, než stačí vyslovit Sophiino jméno.

Přikývne, posbírá si věci a odejde z pokoje. Zatímco si spínám předeek vlasů, nechám z očí kanout horké, nevyhnutelné slzy. Potom je vzteklým mrkáním odeženu. Co jsem Sophii provedla, se nedá odpustit, ale teď už je pozdě na tom cokoli změnit. Učinila jsem rozhodnutí — ošklivé a nutné — a teď musím žít s jeho následky. Můj smutek se ani zdaleka nevyrovná tomu, co asi musí prožívat Sophie.

Okamžik nato se ozve zaklepání. Otevřu dveře a Marquis mi nabídne rámě.

„Takže do knihvazačství?“ zazubí se na mě vesele.

Vzal si na sebe trenčkot barvy velbloudí srsti a tmavé vlasy má dokonale upravené. Zavěsím se do něj a moje úzkost ustoupí. Před námi se rozprostírá nový den a my se blížíme ke chvíli, kdy udělám na Ritu Hollingsworthovou dojem svým portfoliem. Nemůžu se dočkat. Jestli dnešní večer půjde podle plánu, budu zase o krok blíž tomu, abych se stala Vivien Vlaštopírkovou, překladatelkou z drakonštiny.

Ve čtvrti Fitzrovia to bzučí jako v úle a já se Marquise pevně chytím, zatímco se proplétá mezi pouličními prodavači sladkostí a krabic plných cetek. Mnoho z nich ho zdraví. Marquise, jehož nenucený šarm a důvtip nám už od

dětství přináší spoustu privilegií, mají všichni rádi. Hlouček mužů s plnovousy si prohlíží sbírku starožitných knih a přes brýle obdivuje jejich pozlacené okraje. V uších mi sladce zní povědomá bulharština a z jednoho stánku se na mě dívá řada náboženských ikon.

„V Durhamu zadržení povstalečtí draci!“ vyvolává kame-lot. „Mírová dohoda v ohrožení?“

Marquis se otočí, aby si přečetl titulky, a já vyprsknu.

„V ohrožení? Vždyť platí už víc než padesát let. Jako by ji mohlo svrhnout pár povstalců.“

Mírová dohoda mezi premiérkou Saňblátovou a královnou britských draků umožňuje lidem a drakům harmonické soužití. Bez ní a bez třídního systému by nás tady pořád bylo moc, existovalo by bezdomovectví a lovili by se lidi i draci. Nechápu, proč teď najednou vyvolává takový odpor.

„Včera jsem zaslechl pikantní drb,“ oznámí mi Marquis, zatímco přecházíme ulici do čtvrti Marylebone.

Překročím hlubokou prasklinu v chodníku, kterou v něm za války zanechal dračí ocas.

„Současná přítelkyně Huga Montecuea tvrdí, že prý její švagr viděl na obloze draka a letadlo ve stejnou chvíli, le-tět *vedle sebe*.“

„To je lež. Draci a letadla mají vlastní určené trasy, aby nedošlo ke srážce,“ odříkám a otevíru dveře do knihvazá-ství. Uvnitř se pištivě rozezní zvonek.

„To ano,“ začne Marquis, „ale možná se povstalcům ko-nečně začíná dařit. Třeba jsme ke svržení Mírové dohody blíž, než by nás napadlo.“

Odfrknu si. „Jestli tvoji kamarádi mají za to, že vláda nechává povstalce létat vzduchem, tak jsou to ještě větší skriti, než jsem si myslela.“

„Jenom žárlíš, protože Hugo Montecue má novou holku.“

„Sklapni,“ zamračím se na něj. „Ten kluk byl akorát moje šance, jak zvládnout matematiku. Prostě byl dobrý učitel.“

Marquis se ušklíbne. „To určitě.“

Prohrabu se kabelkou a hledám mince, jimiž zaplatím knihvazači. Rudnou mi tváře. Moje milostné vztahy — dokonce i ty povrchní — musí zůstat stejně skryté jako ty bratrancovy.

„Ty máš co mluvit,“ zamumlám tiše. „Máš kluků jako hedvábných šátků.“

Knihvazač mi podá portfolio a já zašeptám slova díky. Pod drahou koženou obálkou se skrývají moje nejlepší překlady a já se zachvěju pýchou.

Každý překlad vyžaduje oběti — a právě kvůli této kruté pravdě jsem se do překládání tak zamilovala. Neexistuje žádná přímá korelace mezi slovy v jednom a druhém jazyce a žádný překlad nemůže být úplně věrný originálu. Takže přestože člověk může víceméně překlenout propast mezi jazyky za použití slov, nějaký hlubší význam vždycky zůstane nevyřčený — jako tajemství neviditelné pro ty, kdo se protloukají světem se znalostí pouze jediné řeči.

Na druhou stranu, překladatel je tvor, který za pomoci několika párů křídel dokáže létat.

Strčím si portfolio pod paži a vyjdu za Marquiselem z obchodu. Zamíříme k domovu, přičemž cestou mineme Londýnskou univerzitu. Už tam studujeme dva měsíce — já jsem přeskočila poslední ročník školy, abych mohla nastoupit dřív. Miluju to tam tak moc, že se o víkendech koušu nudou. Pořád Marquisovi závidím, že se tam mohl

nastěhovat (vzhledem k tomu, že je muž), ale taky vím, že některé univerzity ženám studium vůbec nepovolují.

Musíš se na to dívat z té lepší stránky, řekl mi strýc Thomas.

A to taky dělám. Londýnská univerzita — se svým sluncem ozářeným kampusem, budovami s věžičkami a obrovskou knihovnou — je všechno, o čem jsem kdy snila.

Sny... Pomyslím na drakonské slovo z dnešního rána. *Mengkhenyass*.

Je v komodštině, dračím jazyce, jímž se v Britannii příliš nemluví — až na obchodníky cestující ze Singapuru. Mám jeho anglický překlad na jazyku, ale pořád si nemůžu vzpomenout.

„Zpomal,“ zarazí mě náhle Marquis.

Po jedné ulici vinoucí se z Fitzrovie kráčí dav lidí. Zabltnu pohledem k ceduli, kolem níž procházejí, a oni se mezitím nahnou na náměstí.

CAMDEN TOWN — ČTVRTĚ TŘETÍ TŘÍDY

Tady stojí Sophiin dům na půli cesty.

„Mírová dohoda je prohníla!“ zařve něčí hlas.

Ve skupině zanedbaně vyhlížejících lidí jsou porůznu rozmístěni muži v bílých uniformách a přilbách.

Strážci míru.

Instinktivně sáhnou po své třídní průkazce a vycítím, že Marquis udělal totéž.

„Svobodu třetí třídě!“ zakřičí jakási žena z plných plic.

Ona i ostatní mávají nad hlavou transparenty.

**LIDSKO-DRAČÍ KOALICE BRITANNIE
POŽADUJE REFORMU!
BRAŇTE DEMOKRACII!
CHCEME OKAMŽITÉ VOLBY!**

Trhnu sebou, jelikož tu ženu jeden Strážce srazí na zem a dav za ní se valí dál a šlape po ní.

„Spravedlnost pro draky!“ zaječí jiný hlas.

Objeví se další Strážci se stříbrnými obušký v rukou a já uskočím, jak se kolem mě prožene další hlouček demonstrantů. Jeden z jejich transparentů mě praští do tváře. Obě skupinky se spojí, hrnou se dál přes náměstí a já natáhnu ruku k Marquisovi.

„Pojď,“ sykne Marquis a táhne mě směrem k domovu.

Spěcháme po dlažebních kostkách a já najednou koutkem oka zahlédnu záblesk. Kdosi zvedl do výšky stříbrný obušek, který se teď jen několik kroků ode mě třpytí ve slunci.

„Pryč se Saňblátovou!“

Kolem zní výkřiky, zatímco na dav dopadají rány obuškem. Na můj kabát a obal mého portfolioa stříkne krev.

„Jejda.“

Zakymácím se a výraz údivu, který mi uklouzne, okamžitě zanikne ve vrískotu jakési ženy. V davu to vře, lidí přibývá a hradba jejich těl se přibližuje čím dál víc. Všimnu si hrůzyplného výrazu v Marquisově tváři a pak zakopnu, protože jsem málem někomu šlápla na hlavu. Ta dívka leží na zemi, vlasy má splepené krví a její mrtvé oči zírají do prázdna.

Vzduch prořízne výstřel.

„Viv!“ zařve Marquis.

Zrychlíme do sprintu. Pouliční prodavači prchají všemi směry a po silnici k nám míří automobily Strážců. Už vidím náš dům, vysokou bílou budovu s modrými závěsy. Vydrápu se po schodech ke dveřím a při zvuku druhého a pak třetího výstřelu klopýtnu. Roztřesenýma rukama strčím klíč do zámku a Marquis mě přitom strká do zad.

„Nemůžu...“

Vpadneme do předsíně a Marquis za námi zabouchne. Bez dechu hledím na bratrancův popelavě šedý obličej a boty pocákané krví. V hrudi mi divoce buší srdce a vlasy mám smáčené potem.

„Co to mělo být?“ vydechnu.

„Povstalecká demonstrace,“ odpoví Marquis.

Před očima mi vyvstanou zkrvavené vlasy té mrtvé dívky, zhoupne se mi žaludek a musím si dát ruku před pus. Vždycky jsem si myslela, že povstalcí jsou nějaká organizovaná politická strana s oficiálním sídlem a že k nim patří rozzuření draci a ozbrojení radikálové. Ne muži a ženy, které běžně vídám na náměstí. Ne dospívající holky.

Vchodové dveře se rozletí a já nadskočím, když dovnitř vtrhne máma s kvílicí Ursou v náručí.

„Zamkněte,“ nařídí nám a postaví Ursu na zem. „A držte se dál od oken.“

Udělám, co řekla, a přitom si vyměním pohled s Marquise, zatímco máma Urse svléká kabátek a zouvá ji.

„Doneste mi boty a cokoli dalšího, co se zašpinilo, oba dva,“ poručí máma a setřese z ramenou vlastní kabát. „A postarej se o sestru.“

„Tiše, medvídku,“ zašeptám a kleknu si, abych mohla Urse špitat do ouška uklidňující slova.

Marquis vyskočí na nohy a paličatě se zadívá z okna. Za pár hodin máma dokáže zničit veškeré důkazy o naší neúmyslné přítomnosti na povstalecké demonstraci. Moje oblečení se objeví ve skříni čistounké a nažehlené a bude to, jako by se moje cesta nikdy nezkřížila se stříbrným obuškem ani mrtvolou dívky ze třetí třídy.

Tohle je ten důvod.

Ta myšlenka mě napadne zničehonic a je jasná a uklidňující.

Tohle je ten důvod, proč můžu těch pár špatných známek, co jsem kdy schytala, spočítat podle řádky bílých jizev na své paži.

Tohle je ten důvod, proč jsem nechala Huga Montecuea, aby mi loni výměnou za doučování matematiky sahal pod šaty.

Tohle je ten důvod, proč jsem zradila svou nejlepší kamarádku.

Abych prošla Zkouškou. Abych se stala překladatelkou z drakonštiny. Abych nikdy, nikdy v životě neriskovala, že mě přeřadí do třetí třídy.

Ursa škytne a prstíky přejede po nové světlemodré stužce, na které visí její třídní průkazka.

„Nechceš si zahrát nějakou hru?“ zeptá se Marquis a vezme ji za ruku.

Počkám, dokud oba nezmizí v salonku, a pak seberu ze země svoje portfolio. Setru z desek krev a jsem ráda, že si jí máma nevšimla a nedonutila mě celé portfolio vyhodit. Odšourám se do jídelny, kde už se prostírá. Dnešní večeři připravila máma, protože služebnou ani kuchařku jsme nikdy neměli. Pak by totiž nezbyly peníze na soukromé učitele.

Položím portfolio na svou židli — tmavé skvrny na obale by klidně mohly být jenom od vody. Určitě to bude stačit,

aby ve mě Rita Hollingsworthová viděla potenciální kandidátku na stáž, že ano? A se všemi doporučujícími dopisy a profesionálním úsměvem, který mě naučili ve škole, budu určitě stejně přesvědčivá jako v den Zkoušky. *Jsi jako zralé ovoce, jenom ho utrhnout*, řekl mi tehdy táta. Pořád nerozumím, jak to myslel, ale přesně tak teď sebe samu vidím.

Jsem jako zralé, šťavnaté ovoce: lesklé na povrchu, ale v jádru zkažené.

V sedm hodin, zrovna když máma vkládá do vázy na stole poslední květiny, zazvoní zvonek. Ze spon jí do tváře spadají pramínky světlých vlasů a ona se na mě povzbudivě usměje. Se svými tmavými kudrnami a pihovatou pletí jí nejsem vůbec podobná, což mě ani trochu nepřekvapuje. Máma je moudrá, klidná, trpělivá. Já jsem nevrhá, zbrklá a sobecká.

Táta jí vlepí pusu na tvář a zpoza zad teatrálně vytáhne dvě lahve vína.

„Myslela jsem, že jsme se domluvili jenom na jedné,“ povytáhne máma obočí.

„To ano,“ odpoví táta, „ale když čekáme tak váženého hosta, napadlo mě, že jich možná budeme potřebovat víc.“

Strýc Thomas na židli zaúpí. Táta začal pít během čekání na výsledky mé Zkoušky a už s tím nepřestal.

„Dej to sem,“ řekne strýc a obě lahve merlotu mu sebere.

Hlasitě je odšpuntuje a postaví je vedle krbu, aby se víno vydýchalo. Táta se nakloní blíž k mámě, ukáže na její papíry s výzkumem položené na krbové římse a zašeptá: „Nesmíš hned vyložit všechny karty na stůl.“

O mámině výzkumu toho vím dost na to, abych chápala, že dnešek je opravdu důležitý. Máma je přesvědčená, že každý dračí jazyk má svoje dialekty, jazykové větve specifické pro určitou skupinu nebo místo. A taky říká, že když naši společnosti existenci těchto dialektů a jejich kulturní význam ukážeme, připomene jí to, jak moc jsou si lidé a draci podobní. Akademie však stále zastává stanovisko, že na to, aby se dračí jazyky rozšířily a vyvinuly v něco víc, jsou draci moc velcí samotáři.

Jídelna je zalitá světlem, je v ní teplo a na stole je prostřený mámin nejlepší růžový porcelán. Kolem dokola stojí knihovny, na zdech visí obrazy a na lenošce podřimuje naše chlupatá bílá kočka Mína. V téhle místnosti si naši každý večer povídají se strýcem Thomasem. Nejdřív jsem si myslela, že probírají práci, ale strýc není antropolog jako máma s tátou. Mluví o povstání — o něm a o hrozbě další války. Včera večer cestou do postele jsem zaslechla střípky jejich rozhovoru.

Pokus o státní převrat se trestá smrtí.

„Doktorko Hollingsworthová,“ zvolá máma. „Vítejte.“

Všichni se otočíme a spatříme, jak do pokoje vchází malá žena se stříbrnými vlasy. Má opálenou, větrem ošlehanou tvář a v koutcích očí vějířkovité vrásky od úsměvu. V jedné ruce drží cigaretovou špičku a ve druhé kufřík. Na prstech se jí třpytí prsteny a Ursa po nich toužebně pošilhává.

„Je mi potěšením, že tu můžu být,“ řekne doktorka Hollingsworthová a podá Marquisovi svůj kabát.

Bratranec pozvedne obočí a já ho probodnu pohledem, abych ho donutila chovat se zdvořile k ženě, která dost možná drží v ruce klíč k mé budoucnosti.

„Donesly se k vám zvěsti o povstalecké demonstraci, k níž došlo dnes odpoledne, doktore a doktorko Vlaštopírkovi?“

zeptá se doktorka Hollingsworthová, zatímco ji táta usazuje na místo. „Takové výtržnosti v bezprostřední blízkosti vašeho domova.“

„Naštěstí jsme všichni byli v bezpečí uvnitř,“ odpoví rychle máma a varovně se na mě podívá. „Můžu vám nabídnout sklenku vína, paní doktorko?“

Poslouchám, jak si Rita Hollingsworthová povídá s mými rodiči nad mísou pirohů s máslem a v jejích očích přitom jiskří něco, co se dá popsat pouze slovem genialita. Tohle je žena, která bez cizí pomoci zaznamenala syntax tří starověkých dračích jazyků, a rektorka instituce, jež dala drakonštině psanou formu. A teď je tady, u nás doma, a poslouchá moji mámu.

„Jak víte, doktorko Hollingsworthová, draci spolu rozprávějí ve stovkách jazyků už celá tisíciletí,“ řekne máma. „A můj výzkum dokazuje, že jejich lingvistické schopnosti sahají ještě dál. Mám za to, že malé, úzce semknuté skupinky mluví dialekty pocházejícími z jazyků, které znají. Tyto dialekty se od sebe jasně liší, stejně jako se spisovná angličtina liší například od její liverpoolské varianty.“

„Doktorko Vlaštopírková, kdyby draci hovořili regionálními dialekty, určitě bychom je už slyšeli.“

„Ty dialekty možná nejsou regionální,“ vyhrkne máma dychtivě. „Možná jsou...“

Zaváhá, protože doktorka Hollingsworthová zvedne dlaň, aby ji umlčela. Málem se udusím pirohem a Marquis na druhé straně stolu vyprskne víno zpátky do sklenice.

„Vy pocházíte z Bulharska, doktorko Vlaštopírková, že ano?“

„Já... ano,“ odpoví máma.

„A do Anglie jste přišla kdy?“

„V roce 1865, jako nemluvně.“

„Takže po Bulharském masakru.“ Doktorka Hollingsworthová odloží vidličku. „Připravili vás bulharští draci o hodně rodinných příslušníků?“

„O několik, včetně mé matky,“ řekne máma tiše.

To je všechno, co mi kdy máma o své rodině pověděla. Že po dračí vzpouře uprchli z Bulharska a že přežila jenom ona a její otec. Moje babička zahynula spolu s většinou bulharské lidské populace.

„Skutečně mě překvapilo, že se z vás stala dračí antropoložka a že studujete přesně ty tvory, kteří vaší rodině způsobili tolik utrpení,“ poznamená doktorka Hollingsworthová. „Mnoho Bulharů, co znám, u sebe nosí bylinky, které je podle nich před draky ochrání, a zařekli se, že už žádnému drakovi nikdy nebudou věřit.“

Máma se usměje a táta ji vezme za ruku.

„Před zákazem cestování moje žena kvůli svému výzkumu jezdila po celém světě, doktorko Hollingsworthová,“ vysvětlí táta. „Na každého krvežíznivého draka, s nímž se setkala v Bulharsku, potkala několik jiných, kteří touží po míru.“

Doktorka Hollingsworthová se mu zadívá do očí. „A za to vdčíme Mírové dohodě, že?“

Táta ztuhne a já vidím, jak mu máma položí ruku na záda. Táta si naleje další sklenici vína.

„Chvála míru a blahobytu!“ odříká máma národní heslo Britannie tímž zpěvavým hlasem, kterým pomáhá Urse s učivem, a doktorka Hollingsworthová se souhlasně poušměje.

Položím ruku na portfolio ve svém klíně a pomyslím na příchod minulého v draecksumštině na straně devět. Už nastala ta správná chvíle, kdy bych měla nakousnout téma stáže? Zrovna se podívám na mámu, jestli můžu, když si uvědomím, že doktorka Hollingsworthová hledí přímo na mě.

„Vivien Vlaštopírková,“ osloví mě, „jestli tomu správně rozumím, i vy jste nadějná lingvistka?“

Krev se mi rozbouří přívalem adrenalinu a já se na židli narovná. Tohle je moje příležitost. Co nejlíbezněji se usměju.

„Studuji obor dračí jazyky na Londýnské univerzitě,“ odpovím. „Jsem v prvním ročníku.“

„To je skvělé,“ prohlásí doktorka Hollingsworthová. „Máte hodně zkušeností?“

„Zkušeností?“ podívám se.

„S draky, drahoušku.“

„Aha...“

Ta otázka dává smysl, ale vlastně jsem se nad ní nikdy pořádně nezamyslela. Teď když to udělám, dojde mi, že jsem s drakem neprohodila víc než pár slov snad od doby, kdy mi bylo tolik co Urse.

„Posledního dračího profesora letos vystřídal lidský, takže...“

„Kolik dračími jazyky hovoříte?“ zeptá se doktorka Hollingsworthová dokonalou wyrmštinou.

„Šesti,“ odpovím stejnou řečí. Potom přejdu do komodštiny, kterou jsem se začala učit teprve nedávno. „Ale tímto posledním zatím nemluví plyně.“

„*Esti tin Drageoir?*“ pronese drageoirsky. „*Depuise quantem temps scrutes?*“

„Jelikož jde o oficiální dračí jazyk ve Francii, začala jsem se ho učit v osmi letech,“ odpovím s perfektním drageoirským přízvukem, který jsem pochytila od svých učitelů. „Podle mého názoru patří k těm jednodušším.“

Doktorka Hollingsworthová se na mě pobaveně usměje a přepne zpátky do angličtiny. „A jak se vám zamlouvala Zkouška? Slyšela jsem, že jste ji složila na výbornou.“

Při zmínce o Zkoušce se mi sevře žaludek, ale nepřestanu se usmívat. Kde to slyšela?

„Vivien tvrdě dřela, aby Zkoušku zvládla,“ pronese táta. „Někteří její přátelé takové štěstí neměli.“

Doktorka Hollingsworthová k němu prudce otočí hlavu.

„Řekl byste, že s tím má co do činění štěstí, doktore Vlaštopírko?“

„Například naše kamarádka Sophie dřela stejně tvrdě jako Viv,“ přidá se Marquis. „Nečekali jsme, že neprojde.“

Žaludek se mi sevře ještě víc. Protože je Marquis o rok starší, dělal Zkoušku přede mnou a Sophií. Ale její přeřazení do nižší třídy ho těžce zasáhlo.

Ursa hlasitě nabodne piroh na vidličku.

„A co si o tom myslíte vy, slečno Vlaštopírková?“

Nervózně zalétnu pohledem k mámě. Co má tohle společného s dračími dialekty? Zkoušku dělají všichni mladiství v šestnácti letech. Ti, kteří jí projdou, zůstanou ve třídě, v níž se narodili — až na děti ze třetí třídy, které se vyšvihnou do třídy druhé. Ty, kdo neuspějí, přeřadí o jednu třídu níž — opět až na děti ze třetí třídy, které už níž klesnout nemůžou. Takhle to bylo už před mým narozením.

Pomyslím na ty měsíce plné biflování, přihlášek na univerzity a šmátrajících rukou Huga Montecuea.

„Neprojit pro mě nepřipadalo v úvahu,“ odpovím.

To proto jsem Sophii zničila život.

Doktorka Hollingsworthová na mě mrkne a já se překvapeně opřu. Řekla jsem to správně? Máma na mě sotva znatelně kývne.

„Mluvíte o štěstí, doktore Vlaštopírko, ale přesto oběma dcerám platíte ty nejlepší učebnice, nejlepší učitele, nejlepší školy. Nebo snad ne?“

Nejlepší zase ne, chce se mi namítnout. Cheltenhamská škola pro dívky přijímá jenom ty z první třídy. Ale neřeknu nic. Možná teď budeme muset něco obětovat, ale Vlaštopírkovi by už v příští generaci mohli být rodinou první třídy.

Táta vyzunkne víno ze své sklenice, doleje si a přitom přimhouří oči. Jako by v celé místnosti najednou klesla teplota.

„Děláme toho ještě víc, paní doktorko,“ řekne. „Vivien byla zapsaná na Dívčí základní školu Krista Spasitele ještě předtím, než se vůbec narodila. Její matka ji večer ne nechala jít spát, dokud neznala učebnice slovo od slova. Na pažích má jizvy, které jí udělal vlastní otec...“ Tátovi se zlomí hlas a strýc Thomas si hlasitě odkašle.

Mám pocit, jako by se mi zastavilo srdce. Na vteřinu nejsem schopná odtrhnout pohled od tátova obličeje. Jak jsme se k tomuhle dostali? Těkám očima mezi Marquisem, mámou a tátou, který si znovu pořádně přihne vína.

Doktorka Hollingsworthová se usmívá. „To jsou činy každého dobrého otce,“ poznamená jemně.

„Ale nebylo by jich třeba, kdyby...“

Máma tátovi vytrhne sklenici a on drmolí dál.

„...kdyby mým dcerám nad hlavou nevisela hrozba přerážení do třetí třídy.“

Máma vyskočí jako opařená, sklenka jí vypadne z ruky a víno se rozleje po dřevěné podlaze. Vnikne do mezer a prasklin jako karmínová povodeň. Doktorka Hollingsworthová se postaví. Ani nedýchám.

„Jestli mě omluvíte,“ řekne a vytáhne z kapsy cigaretovou špičku, „myslím, že se odeberu do kuárny.“

Vezme si kufřík a vyjde z jídelny. Otočím se k Marquisovi, ale ten s ohromným a obdivným výrazem civí na tátu.

„Teď jsi to vyvedl, Johnne,“ zamumlá strýc Thomas.

Máma se klepe a ústa má semknutá do tenké čárky. Táta se v židli opře a zahledí se na mě. Rty má fialové od vína a v očích se mu třpytí slzy. Nikdy dřív jsem ho neslyšela ceknout ani slovo proti tomu, jak je naše společnost nastavená, ani jsem netušila, že lituje, jak mě vychoval. Proč se to rozhodl vyjádřit právě teď, před cizím člověkem — a k tomu dost důležitým? Sáhne do kapsy a vyndá z ní placatku, ale máma mu ji vytrhne z ruky, než vůbec stihne odšroubovat vršek.

„Maminko,“ pípne Ursa. „Proč se tak zlobíš?“

Máma si prsty stiskne kořen nosu a strýc Thomas se k ní nakloní, aby jí něco zašeptal do ucha.

Co to do něj vjelo? naznačí ústy Marquis.

Dvě lahve vína, chce se mi říct. Plamínek nadšení, který jsem cítila, už uhasl a vystřídal ho doutnající vztek. Zabodnu se do otce pohledem. Jediná příležitost ukázat doktorce Hollingsworthové moje překlady je pryč.

„Můžu taky jít do kuřárny?“ ozve se Ursa.

S Marquisem se na sebe podíváme. Žádnou kuřárnu nemáme.

Kam tedy Rita Hollingsworthová šla?

Táta se pokusí přitáhnout si mámu na klín, ale ona ho odstrčí.

„Promiň, Helino...“ spustí.

Seberu svoje portfolio a vyklouznu ze dveří.

V předsíni se ozývá jen tikot kyvadlových hodin. Z chodby se dá jít do malého obývacího pokoje a pracovny mých rodičů. Dala by se některá z těchto místností považovat za kuřárnu? Tiše se k nim kradu a v hlavě mi víří myšlenky. Co to tátu popadlo, že mluvil jako odpůrce třídního systému? Dveře do pracovny jsou pootevřené a škvírou prosvítá

bledé světlo lampy. Nahodím další zářivý úsměv a strčím do nich.

„Omlouvám se za otcovu upovídanost, paní doktorko.“

Hollingsworthová sedí za tátovým stolem a v popelníku doutná její cigareta. Dva šuplíky jsou vytažené. Vzhledne ke mně a nehne ani brvou.

„Víno vzbuzuje hádavost i v těch nejlepších z nás, Vivien,“ odpoví shovívavě. Zamává na mě stříbrnou tabatěrkou. „Cigaretu?“

„Já nekouřím,“ řeknu.

„Ale budete, pokud se vaše kariéra bude podobat té mé.“

Skočím po té příležitosti. „Paní doktorko, zvážila byste mou účast na vaší letní stáži?“ Posunu k ní po stole svoje portfolio. „Tady jsou veškeré moje nejlepší práce a taky doporučující dopis od jednoho z mých vyučujících.“

Zamyšleně se na mě zadívá a z úst i nosu jí vychází kouř.

„Chtěla byste se stát akademičkou jako vaši rodiče?“

„To ne,“ odpovím. „Chci být překladatelkou. Chci objevovat nové dračí jazyky. Jako vy.“

Ritě Hollingsworthové v očích probleskne genialita.

„Slyšela jsem o vás samé dobré věci,“ prohlásí. „Jste přesně ten typ studentky, který na stáž hledám.“

Zastaví se mi srdce. „Byla by pro mě čest...“

Ozve se hlasitá rána, po níž následuje zvuk tříštícího se skla. Otočím se na patě. Že by táta něco shodil? Vrhnu se ke dveřím, ale Hollingsworthová mě chytí za rukáv.

„Čeká vás zárná budoucnost, Vivien. Ale abyste jí dosáhla, možná ji budete muset hledat na nečekaných místech.“

Pátravě se jí zadívám do tváře a snažím se pochopit, co tím myslí. Pod napudrovanými vráskami a červenou rtěnkou se skrývá vědoucí pohled. Oči mi padnou na telefon. Je vyvěšený.

Máma zaječí.

„Strážci míru!“ zahuláká něčí hlas. „Jste zatčeni!“

Svět se zpomalí. Zírám na Ritu Hollingsworthovou a na list papíru, který právě vytáhla z tátova šuplíku. Najednou se mi rozsvítí.

„Vy jste si nepřišla poslechnout matčiny teorie, že ne?“

Doktorka pustí můj rukáv a usměje se. A mně znovu přijde na mysl to slovo z mého snu a všechny jeho překlady.

Mengkhenyass.

Had.

Nepřítel.

Podvodník.

KAPITOLA DRUHÁ

Teď když jsem si na to slovo vzpomněla v jedné dračí řeči, vybavím si ho i v dalších. Mám ty překlady na jazyku, zatímco utíkám k jídelně a točí se mi hlava.

Faitour. Slangrieger. Izmamnees.

V předsíni stojí dva Strážci míru a kolem nich se povalují skleněné střepy z rozbitých vchodových dveří. V hledích přileb skrývajících jejich oči se odráží světlo lamp. Zabrzdím na místě zrovna ve chvíli, kdy z jídelny vyběhne táta.

„Jak se opovažujete vstoupit do mého domu...“

Dveřmi se dovnitř hrnou další a roztříštěné sklo křupe pod jejich těžkými botami. Popadnou tátu za paže.

„Pusťte ho!“

Vrhnou se k tátovi, ale strýc Thomas je rychlejší. Skočí mezi něj a několik Strážců a já uslyším odporné prasknutí, jak jeho noha dopadne na něčí koleno. Jinému Strážci zkroutí ruku a mrští s ním na zem.

„Vivien!“

Máma na mě volá ze dveří. Doběhnu k ní ve stejnou chvíli jako další Strážce, který na ni míří pistolí. Ursa vříská, mrská sebou v Marquisově sevření a snaží se dostat k tátovi.

Marquis napřáhne volnou paži před mámu a přede mě a zadívá se Strážci do hledí helmy.

„Neubližujte jim!“ vykřikne. „Prosím.“

Stojím jako přimražená a zírám na hlaveň pistole, která teď Marquise tlačí do ramene. Ursa zaboří obličej do máminy sukně a Strážce sklopí zbraň.

„Helino Vlaštopírková, Johne Vlaštopírko, Thomasi Vlaštopírko,“ odrecituje, „zatýkáme vás pro podezření z občanské neposlušnosti.“

Občanské neposlušnosti?

V předsíni stojí nejmíň deset Strážců. Přitlačí tátu se strýcem Thomasem k zemi a spoutají jim ruce za zády. Hledím na mámu. Tiše pláče a hladí Ursu po temeni hlavy. Proč jim nevysvětlí, že se stala nějaká strašlivá chyba?

„Řekni jim to, mami,“ žadoním zoufale. „Řekni jim, že si spletli dům.“

V máminých modrých očích to jiskří. „Vezmi sestřičku a bratrance a odjeďte z Londýna,“ přikáže mi bulharsky. Někdo jí sváže ruce před tělem. „Utečte tak daleko, jak to jenom půjde.“

Hrkne ve mně.

„Mami!“ Ursa klopýtá za mámou, kterou dva Strážci strkají ke dveřím a přitom jí prohledávají kapsy. Na ulici čeká řada naleštěných černých automobilů. V oknech sousedních domů se poodhrnují záclony. Nebe je temné jako dračí dým.

„Tati, prosím tě, řekni mi, co se děje!“

Skoro ani nevnímám, jak se Marquis věší strýci Thomasovi na rameno a křičí na něj, zatímco ho Strážci táhnou za ruce pryč. Na to jsem moc zaujatá sledováním, jak mého vlastního otce žduchají do auta. Prorvu se co nejbliž.

„Tati?“ hlesnu a snažím se, aby se mi neklepal hlas.

Táta hlasitě polkne a já se natáhnu, abych dosáhla na jeho obličej. Táta se se zarudlýma očima nakloní ke mně. Táhne z něj víno, ale jeho pohled je naprosto střízlivý.

„Lid by se neměl bát svých premiérů, Vivien,“ pronese. „Premiéři by se měli bát svého lidu.“

Strčí ho na sedadlo, zabouchnou za ním dveře. Klopýtnu dozadu a do uší se mi nahrne krev. Dlážděný chodník na náměstí Fitzroy Square mi plave před očima. Odněkud z dálky slyším bušení pěstí na sklo. Vzduch prořízne pištivý výkřik.

„No tak, zlatíčko, tak už pusť.“

Hollingsworthová klečí vedle vzlykající Ursy a snaží se ji přesvědčit, aby mámu pustila. Až při pohledu na svou sestřičku a její maličké prstíky křečovitě svírající máminu sukni se vzpamatuju.

„Neopovažujte se na ni mluvit!“ vyjedu.

Vypáčím Urse prsty a za jejího neustávajícího jekotu ji zvednu do náruče. Hollingsworthová se se semknutými rty postaví.

„Pamatuj na to, co jsem ti řekla,“ zašeptá mi máma bulharsky.

V očích má najednou tvrdý pohled. Hřbetem ruky mě letmo pohladí po té mé a to něžné gesto vyjadřuje sto různých věcí najednou. Potom políbí Ursu na tvář, nastoupí do automobilu a zmizí za zatemněným okénkem. Pořád cítím její voňavku. Vůz se dá do pohybu, já ze sebe vydám přidušený vzlyk a žaludek se mi obrátí nevolností. Ursa v mém náručí ochabla.

„Třídní průkazku,“ štekne na mě jeden Strážce. „Ukažte mi ji.“

Sáhnu po průkazce na svém krku a podám mu ji.

„Druhá třída. Věk sedmnáct let,“ oznámí svému nadřízenému.

„A tenhle?“

Nadřízený mávne rukou k Marquisovi, který se dívá na prázdné místo, z nějž právě odjel automobil s jeho otcem. Druhý Strážce chňapne po jeho průkazce.

„Druhá třída. Věk osmnáct let.“

Nadřízený kývne, Strážce chytí Marquise za rameno a nasadí mu na ruce pouta.

„Ne!“ zařvu. „Nic neprovedl. Je...“

„Vivien Vlaštopírková, vy momentálně jakožto nezletilá zatčená nejste. Ovšem dle zákona musíte zůstat v domácím vězení, dokud neproběhne soudní proces s vašimi rodiči a neprokáže se vaše nevina.“

Marquis těká očima mezi mnou a Ursou a chvěje se mu brada.

„Neuposlechnutí tohoto rozkazu se trestá okamžitým zatčením,“ pokračuje nadřízený. „Rozumíte?“

„Ano, ale můj bratranec...“

„...je dospělý a jako takový bude i souzen,“ utrhne se na mě nadřízený.

Ursa mi škytne v náručí a natáhne se po Marquisovi, ale toho už strkají do posledního zbylého automobilu.

„Neboj se, Marquisi,“ zakřičím a vrhnu se na vůz, než mě Strážci stačí zastavit. „Pustí tě, hned jak jim dojde, že jste nevinní. Pustí vás všechny!“

Bratranec na mě vrhne pohled plný čirého zoufalství a pak už se za ním zabouchnou dveře a kdosi mě táhne pryč.

Otočím se právě ve chvíli, kdy se z domu vynoří jiný Strážce s krabicí v ruce. U pasu se mu houpe nůž v koženém pouzdře.

„Tohle bude premiérka chtít vidět. Našel jsem to v tajné skříňce v pracovně.“

Tajná skříňka? U nás doma?

Strážce položí krabici na zem. „Klíč měla ta ženská pod šaty.“

Zmocní se mě horečnatý vztek. Strážce se na mě podívá a zazubí se.

„Úsměv, krásko.“

„Jestli na moji matku jenom sáhnete...“

Zničehonic mi přiletí facka. Zapotácím se dozadu a před očima mi tancují hvězdičky. Marquis v zamčeném autě zařve a ulicí zní Ursin hysterický křik. Strážce nadzvedne hledi své přilby a s neurčitým pobavením se na mě podívá.

„Ale no tak, Strážce číslo 707,“ pokárá ho jeho nadřízený. „Takhle se k občanům druhé třídy nechováme. Slečna Vlaštopírková vás pouze žádá, abyste s její matkou zacházel s úctou, kterou si její třída zaslouží. I když je to obyčejná bulharská pijavice.“ Hlasitě se v helmě rozesměje a já se odvrátím.

„Tiše, Urso,“ chlácholím sestru a snažím se přitom potlačit vzlyk deroucí se z mého vlastního hrdla.

„Pošlete ty důkazy rovnou do kanceláře premiérky Saňblátové,“ nařídí výše postavený Strážce. „Jakmile se ráno vrátí z dračích teritorií, prostuduje si je.“

„Pospěšte si s tím,“ řekne chladný hlas. „Je to naléhavá a bezodkladná záležitost.“ Rita Hollingsworthová si strčí papír, který sebrala z tátova pracovního stolu, do kapsy. Přes slzy vidím řádky naškrábané tyrkysovým inkoustem.

„Matčín výzkum vás vůbec nezajímal,“ osočím ji. „Celé to byla jenom záminka, jak se vetřít k nám domů. Zradila jste je...“

„Ne, Vivien,“ skočí mi Hollingsworthová do řeči. „To oni zradili vás. A vaši sestru. A svou zemi.“

„To není pravda!“ zajechím. „Zatkli jste nesprávné lidi!“

Za vozem, v němž sedí Marquis, zaparkuje ještě jeden. „Premiérka Saňblátová nařídila sledování vašeho domu už před několika měsíci,“ oznámí mi Hollingsworthová. „Sledují i vás. Jak jsem říkala, Vivien, svou budoucnost najdete na nečekaných místech. A až se tak stane, musíte po té příležitosti skočit a udržet si ji bez ohledu na to, co vás to bude stát.“ Zabodne se do mě pohledem a v jejích geniálních očích se zablýskne. „Jsem si jistá, že se velice brzy znovu setkáme.“

Nasedne do vozu a zabouchne dveře. Oba automobily se rozjedou a já zadním okénkem sleduju Marquisovu siluetu, dokud nezmizí v dálce.

„Tak jo,“ zašeptám Urse do vlasů. „Půjdeme dovnitř.“

Opatrně našlapuju na třpytící se sklo, které dřív bývalo ve vchodových dveřích. Jídelnu prohledali, vyházeli obsah všech šuplíků i skříněk. Stůl leží převrácený na boku a po podlaze se válí jídlo a rozbitý porcelán. Jeden obraz visí nakřivo, jako by za něj někdo nakukoval. A pod lenoškou se krčí syčící Mína.

Na kratičkou ošklivou chvíli mám chuť se rozesmát.

Postavím Ursu na zem a ona s nahrbenými rameny civí na tu spoušť před sebou. Stužku do vlasů někde ztratila a řasy má mokré od slz.

„Jenom tady trošku poklidíme,“ řeknu a pokouším se, aby to vyznělo vesele.

Ursa na mě třeští velké, vážné oči.

„Máma s tátou se určitě za pár dní vrátí a my přece nechceme, aby tady zůstal nepořádek, že ne?“

Postavím stůl zpátky na nohy, sesbírám z podlahy popadané pirohy a snažím se, aby se mi neklepaly ruce. Narovnáím obraz a sklidím prázdné lahve od vína. Zatímco v předsíni zametám střepy, Ursa nakrmí kočku.

„Jez hezky,“ slyším, jak Mínu nabádá. „Přece nechceme, aby tady na mámu a tátu čekal nepořádek, že ne?“

Potom Urse pomůžu převléct se do pyžama.

„Ještě jsem se dneska neučila,“ zívne.

„Pro dnešek to výjimečně můžeš vynechat,“ odpovím.

Hladím ji po vláskách, dokud neusne, a pak za sebou zavřu dveře dětského pokoje. Dole v jídelně je až na praskání ohně v krbu ticho. Posadím se na židli a vybavím si úšklebek na Strážcových rtech, když vyslovoval výraz *pijavice*. Že by se na nás zaměřili a nějak to na nás navlékli jen proto, že máma je Bulharka? Chudák Marquis sedí zamčený v cele kvůli falešnému obvinění a já tu jsem sama v obrovském prázdném domě. A moji rodiče... Zajíknu se a vzlyknu.

Pokus o státní převrat se trestá smrtí.

Je tohle ten pravý důvod všech těch nočních sedánek v jídelně? Plánovali snad moji rodiče a strýc přidat se k nějaké povstalecké skupině a svrhnout vládu? Tomu nedokážu uvěřit. A věřit tomu nebudu. Vlaštopírkovi s sebou nosí průkazky, respektují hranice mezi jednotlivými třídami a připravují svoje děti na Zkoušku. Máma s tátou by něco tak hloupého a sobeckého nikdy neudělali.

Lid by se neměl bát svých premiérů, Vivien. Premiéři by se měli bát svého lidu.

Saňblátová získala post premiérky podruhé a jako první žena vůbec. Provedla Britanii velkou válkou a udržela mír mezi lidmi a draky. Nikdy jsem rodiče neslyšela říct proti ní křivé slovo. Tak jak to táta myslel?

Postavím se tak rychle, až se mi zatočí hlava. Ten Strážce povídal cosi o nějaké tajné skříňce. V pracovně jsou všude po zemi rozházené papíry, knihy někdo vytahal z polic a jejich hřbety jsou popraskané. Okno je pootevřené a dovnitř

fouká studený, lezavý vítr. V popelníku leží nedopalek cigarety Rity Hollingsworthové. Cítím, jak se mi do očí znovu derou slzy. Tady máma s tátou tráví většinu času a pracují na tom, aby obhájili své nejnovější teorie o dračím chování a kultuře. Je to místnost plná vědomostí, plná otázek, plná *co kdyby*.

Skrz slzy si něčeho všimnu. Tátův stůl je z jedné strany... vyklopený? S bušícím srdcem si k němu kleknu. Dřevěný panel se dá otevřít jako dvířka a ve zlatém ozdobném výpletu se ukrývá maličká klíčová dírka. Za ní je tajná přihrádka, ale je v ní jen zavírací nůž. Strčím si ho do kapsy a nevěřícně zakroutím hlavou. Takže opravdu něco skrývají. A ať je to cokoli, teď to leží v krabici uvnitř strážcovského automobilu.

Přelétnu očima zbytek místnosti. Odřená zelená pohovka vypadá netknutá, stejně jako klavír a skříňka s mými školními poháry. Jenom s vozíkem na alkohol někdo hýbal. Je to malovaný globus, jehož horní polovina se dá odklopit a pod ní stojí lahve vína. Dřív jsem milovala jezdit prstem po obrysech zemí a učit se názvy jednotlivých moří. Nakloním se blíž. Je tam Rumania, Jugoslávie a Řecko a mezi ně je vklíněné Bulharsko — země draků. Na levé straně globusu se nachází Spojené státy, kde se narodila Marquisova matka a kde některé státy žijí s draky v míru, zatímco v jiných je loví jako kořist.

Zamračím se. Někdo čímsi ostrým vyryl do malovaného povrchu globusu čáru, čímž udělal řez začínající v Bulharsku a končící až v Británii. A hned vedle něj je maličkatý erbovní znak premiérky Saňblátové: S vpletené do ocasu saně. Je nakreslený tyrkysovým inkoustem. Stejným si táta plní pero.

Co ho to napadlo, malovat takovou věc na svou skříňku s alkoholem? Viděli to Strážci? Co to znamená? Nejdřív

ta zmínka o státním převratu, pak slova mé mámy o tom, že mám uprchnout z Londýna, a teď tohle. Opřu se zády o stůl a zavřu oči.

Znamená to, že se provinili.

Jestli je to pravda, pak ji možná cokoli, co Strážci v té tajné přihrádce našli, dokáže. A pokud to uvidí vláda nebo to bude předloženo u soudu...

Mé rodiče a strýce Thomase odsoudí k smrti.

A co Marquis? Ze rtů mi unikne tiché zaupění. Jak nám to rodiče mohli udělat? Jak se mohli dopustit všeho, před čím nás kdy varovali? *Nikdy si nesundávej průkazku, nikdy se nebav s nikým z nižší třídy, nikdy neporušuj pravidla.* Pouhá představa, že by mě přeřadili níž, tátu děsila natolik, že mě švihal březovým proutkem přes ruku... Tak proč udělal něco, co garantuje, že se s Ursou ocitneme v domě na půli cesty ještě předtím, než vychladne jeho mrtvola?

Hodiny na zdi ukazují deset. Zítra ráno přijde premiérka Saňblátová do své kanceláře ve Westminsteru a prostuduje si veškeré důkazy, které Strážci našli.

Při hlasitém zavřeštění v rohu místnosti nadskočím úlekem. Zírá na mě tátův dragovol — malinký poddruh draka usazený v zavěšené kleci. Nebyl venku už od včerejška, kdy ho máma poslala doručit dopis. Vezmu klíčku, položím ji na parapet a otevřu dvířka. Dragovol vyletí do noci. Zavřu okno a chvilku hledím na prázdnou klec.

Musím zničit důkazy proti svým rodičům, jenže proklouznout kolem ochranky ve Westminsteru je nemožné. Takže pokud se ta krabice plná důkazů proti rodičům nerozhodne během noci samovolně vznítit, není z toho cesta ven.

Najednou se mi rozsvítí.

Je to absurdní nápad, nejspíš ten nejhorší, který jsem kdy dostala. Ale mám jinou možnost? Jestli nic neudělám, moje sestřička skončí v domě na půli cesty, mojí kariéře odzvoní, ještě než se vůbec rozjela, a moje rodina...

Moje rodina bude mrtvá.

O deset minut později vynesu spící Ursu z domu. Ze sestřiny aktovky, kam jsem nacpala rezervní oblečení a jejího oblíbeného medvídku, tklivě mňouká Mína. Noční vzduch je chladný a ulice strašidelně tiché. V dálce na obloze, vysoko nad lampami, vidím obrys plachtícího draka. Mám štěstí, že do Marylebone je to jenom krátká procházka a já se cestou tam nebudu muset plížit žádnými čtvrtěmi třetí třídy. Na tramvajové zastávce visí plakát, z nějž se na mě bezelstně usmívá nějaká vážená rodina, zatímco povstalec ozbrojený pistolí a s dračím ocasem jim vzadu krade dítě. Mladí demonstranti, které jsme viděli s Marquisem, se určitě stali oběťmi radikalizace, ale moji rodiče dokážou myslet sami. Takže jak se to vůbec mohlo stát?

Sophiini rodiče bydlí ve skromném cihlovém domečku, před nímž roste jabloň. Závěsy mají pevně zatažené a na trávník padají stíny. Přejdu po kamenné cestičce a z tíhy sestřina těla mě bolí ruce. Zabuším mosazným klepadlem a čekám.

Ticho.

Nervózně se ohlédnu přes rameno. Potom se v chodbě rozsvítí světlo. Abel otevře dveře. Sophiin otec má šedé vlasy a tvář vráscitou věkem, rozespalostí anebo možná traumatem ze ztráty jediné dcery.

„Vivien?“ zašeptá do tmy. „Jsi to ty?“

„Ano,“ pípnu. „Abele, potřebuju pomoc.“

Abel pootevě víc a naznačí mi, abych šla dál, ale já zavrtím hlavou.

„Na to není čas,“ vyhrknu a slyším, jak se mi chvěje hlas. „Zatkli moje rodiče. Viní je z občanské neposlušnosti nebo z čeho, ale já mám nápad, který by je mohl zachránit. Po-
starali byste se zatím o Ursu?“

Sophiin otec zamrká.

„Abele?“

Ve dveřích se objeví jeho žena, zabalená do flanelového županu.

„Vivien?“

„Potřebuju, abyste si k sobě vzali Ursu,“ zopakuju a z hrdla se mi užž dere vzlyk. „Potřebuju, abyste na ni dohlédli, dokud se nevrátím, což bude pravděpodobně zítra, ale kdyby ne, tak potřebuju, aby byla v bezpečí, a potřebuju vědět, že bude v pořádku, protože jinak...“

Zlomí se mi hlas. Alice přejede pohledem ze mě na svého manžela a do tváře se jí vkrade zděšený výraz.

„Vivien,“ začne Abel pomalu, „jestli tvoje rodiče zatkli, nemůžeš nic dělat...“

„Nemůžu tady jen tak sedět,“ odpovím hlasitě a Ursu se zavrtí. Ztiším se. „Moje rodina umře.“

„Pokud jsou nevinní, tak ne.“

„Sophie byla taky nevinná,“ prohlásí Alice rázně. „A jen bůh ví, kde je jí konec.“

Abel při zmínce dceřina jména posmutní.

„Alice, jestli sem přijdou čmuchat Strážci...“

„Tak nenajdou nic jiného než dva rodiče bez dětí starající se o dítě bez rodičů.“ Alice k Urse natáhne ruce. „Dej mi ji, zlatíčko.“

Když mi ten spící uzlíček vezme z náručí, potlačím vzlyknutí.

„Vivien, protivit se zákonu je nebezpečnější, než si asi myslíš.“ Abel na mě upře svoje modré oči. „Naše Sophie...“ Odmílčí se a rukou se křečovitě drží dveřního rámu. „Sophie se po svém přeražení několikrát pokusila dostat domů. Strážci ji vždycky odvedli zpátky do Camdenu, do její čtvrti třetí třídy, ale ona se pokaždé vrátila. A my jsme ji nechali. Alice... Alice se ji dokonce pokusila i schovat. A teď je pryč.“

Sevře se mi hrudí. „Jak to myslíte, že je pryč? Kde pryč?“

„Z městské rady nám vzkázali, že se kvůli práci přestěhovala do jiné čtvrti, ale ona nám vůbec nenapsala. Přece by nám napsala, kdyby to byla pravda. No ne?“

Dívá se na mě, jako bych snad mohla vědět, co se Sophii honí hlavou, nebo aspoň kde je. Dokážu akorát přikývnout. Sophie by svou rodinu nikdy neopustila.

„Tak ne že nám taky zmizíš,“ klade mi na srdce Alice a v očích se jí lesknou slzy.

Podám Ursinu aktovku Abelovi a vypustím Mínu, která zasyčí. „Nesu i kočku...“ zamumlám omluvně. „Třídni průkazku má Ursa na krku. Vrátím se pro ni, slibuju.“

Alice přikývne, přitáhne Urse deku těsněji k tělu a otočí se k odchodu. Zlatavá hlavička mizí uvnitř domu a já se rozpláču. Abel trpělivě čeká, než se dám dohromady, a já si najednou uvědomuju, jak je to dávno, co jsem tu byla naposledy. Hrozí, že mě zavalí vzpomínky, z nichž každá je teď poskvrněná hanbou. Okno v Sophiině pokoji se zalije světlem a já vím, že musím jít. Alice k sobě Ursu vzala bez sebemenšího zaváhání. Udělala by to, i kdyby věděla, že se Sophie pohřešuje kvůli mně? Kdyby věděla, že jsem jejich rodinu rozbila já?

„Dávej na sebe pozor, Vivien,“ nabádá mě Abel.

Přikývnu, načež po cestičce vyklouznu zpátky na ulici a přehodím si popruh brašny přes rameno. Čeká mě dlouhá noc. Potřebuju draka, a sice draka s dostatečným motivem.

Naštěstí přesně vím, kde jednoho takového najdu.

KAPITOLA TŘETÍ

Knihovna Londýnské univerzity se nachází v její severní věži. Všechny dveře i okna halí stín a obrovská železná brána se ve tmě tyčí do impozantní výšky. Ale já vím, že je tam jenom na okrasu. Tiše přelezu zeď a moje kožené boty měkce dopadnou na trávník. Dubové dveře do věže jsou zavřené na petlici, a tak se podél budovy proplížím k malému okénku ozářenému světlem pouliční lampy. Přejeďu prsty po okraji parapetu. V kapse cítím studený tátův nožík. Otevru ho a strčím špičku čepele do škvíry mezi okenním rámem a skleněnou výplní.

Už jsem to jednou viděla dělat tátu, když se Ursa na protest proti chození do školy zamkla v zahradním domku. Dostal ji ven a vysvětlil jí, že vzdělání jí zajistí dobrou práci, díky níž bude moci už navždycky zůstat se svou rodinou.

Jakmile čepel zajede do tmelu, odpor se zmírní. Začnu řezat a táhnu nožík okolo skleněné tabule. Na Ursu je táta mírnější, než býval na mě. Když mi bylo šest, vyměnila jsem si průkazku s Verou Malloyovou, která bydlela na druhé straně náměstí ve čtvrti třetí třídy. Udělaly jsme to jenom pro legraci, ale když k nám přijel strážcovský automobil a Vera

vzala nohy na ramena i s mojí průkazkou na krku, už to tak velká zábava nebyla.

Strážce se dožadoval odpovědi na otázku, co já, Vera Malloyová, dělám ve čtvrti druhé třídy bez povolení. Polila mě tehdy mrazivá hrůza, ale místo toho, aby mě Strážce zatkl, odvedl mě do Veřiny čtvrti a nechal mě na nějaké ulici, kde jsem to neznala. Takže jsem na něj ve vymřstinně a pak i v několika dalších dračích jazycích zaječela, jak bych asi tak mohla mluvit tolika dračími řečmi, kdybych chodila do školy třetí třídy.

Jazyky tě zachránily, Vivien, a zachrání tě znovu, řekl mi táta.

Ale potom už jsem si venku na ulici hrát nemohla.

Skleněná tabulka se chvěje, jak pod ní štourám nožičkem, a pak se uvolní. Opatrně ji vyjmu a položím na zem, vzniklým otvorem prostrčím ruku a otočím klikkou uvnitř. Okno se prudce otevře a já se protáhnu dovnitř, přičemž si o zeď odřu boty. V mých dětských představách o Londýnské univerzitě mě nikdy ani nenapadlo, že se do ní někdy vloupám.

Stojím za recepčním pultem v malém koutku knihovny lemovaném policemi plnými svazků. Kradu se tmou po ochozených podlahových prknech ke vstupní hale, až najdu výtah, vstoupím dovnitř a zavřu za sebou mříž. Otočím klikou úplně doleva. Jak klec stoupá, vidím maličkým okénkem záblesky jednotlivých podlaží. Nahoře se výtah zatřese a zastaví a já vystoupím u paty točitého schodiště. Jednou už jsem tady byla, v rámci sázky.

Beztak nemáš na to, aby ses na toho draka šla podívat na vlastní oči, řekl tehdy Marquis.

Vylezla jsem po schodech do drakova vězení a užívala jsem si, jak tím bratrance naštvu. Pak jsem zase rychle

seběhla dolů. Jenom abych dokázala, že to zvládnu. Teď s rukou položenou na točitém zábradlí znovu stoupám vzhůru.

Vzduch se ochladí studeným vánkem. Vejdu do kruhové místnosti a zachvěju se. Pohled mi okamžitě padne na řadu knihoven, na nichž jsem viděla draka rozvaleného posledně, a pátrám v měsíčním světle po jeho siluetě. Ale nic tam není. Pár schůdků vede na ochoz, z něhož je přístup k nejvýše položeným policím. Říkám si, jaké knihy se v nich asi ukrývají — zřejmě nejsou moc důležité, když je nechali tam nahoře.

Místnost je cítit nasládlým, nahnilým pachem a mně se obrátí žaludek. Udělám krok vpřed a pod botou mi něco zakřupe. Je to bílá lebka nějakého malého savce — možná kočky, která sem nejspíš zabloudila lovit myši a místo toho ji potkal krutý osud. Buď tak, anebo údržbáři začali draka krmit svými domácími mazlíčky.

Žaludek se mi stáhne očekáváním. Musím to udělat. Nemám jinou možnost. Ta myšlenka mi dodá odvahy. Ale kde ten drak může být?

Projdu klenutým průchodem přede mnou. Vede do další místnosti, větší než ta první. Vkročím na koberec a ten mi pod botami zapraská. Vůbec to totiž není koberec. Je to obrovská svlečená dračí kůže, světlá a tenká jako papír. Napravo stojí nepoužívaný pracovní stůl, celý pokrytý ptáčím trusem, a nalevo visí vybledlá cedule.

ŽÁDOSTI O VĚDOMOSTI, píše se tam.

Od starších studentů vím, že drak z knihovny je zločinec, který se bouřil proti sepsání Mírové dohody, jelikož se odmítal řídit lidskými zákony. A tak ho sem poslali, aby lidem sloužil — což je nejhorší trest, jaký může draka stihnout. Takže teď musí akademikům poskytovat relevantní

znalosti a informace o historii. Tvor, který žije už celá staletí, má přece jen stokrát víc vědomostí než nějaká kniha. Jenže tohle rozhodnutí se lidem vymstilo, když drak málem zabil jednoho studenta. A teď ho tady pravděpodobně nechají trčet až do smrti.

Zvednu oči k okapu na věži, ale kromě hnízdícího holuba se tam nic nehýbe. Zajdu za roh a do tváře mě praští závan větru. Zeď je proražená. Díra vede na vnější ochoz věže a připomíná rozšklebenou ránu z pískovce a kovu. Cítím, jak se mi ježí chlupy na šíji. Jako by někdo z místnosti vysál všechnen vzduch. Zády ke mně tam stojí obrovitánský drak.

Dívá se přes zídku, zpoza níž je výhled na univerzitní kampus a město dole. Ostnatý ocas má obtočený okolo těla jako kočka a jeho tmavorůžová kůže je posetá šupinami, jež se v měsíčním světle třpytí jako sklo. Je to ten největší, nejděsivější drak, jakého jsem kdy viděla.

Jednou jsem s mámou jela na výzkumnou výpravu, kterou si teď už skoro nevybavuju, a spala jsem mezi spřátelenými saněmi, z jejichž těl sálalo teplo jako z chrápajících sluncí. Během náletů vzducholodí za velké války jsem sledovala, jak draci stráží své pozice na náměstí Fitzroy Square, staví se do fronty na výzbroj v oblasti Blackfriars nebo odklánějí bomby nad Westminsterem. Ale tohle je něco úplně jiného. Tohle je drak-zločinec.

Co mě to sakra napadlo? Pomalu začnu couvat, jenže nohou narazím do hromady kamení.

Do háje.

Kameny se rozkutálí po zemi a já sebou trhnu. V hrudi mi divoce buší srdce. Dračí ocas se zachvěje. Jak dlouho ví, že jsem tady?

Aspoň už nemůžeš utéct.

Odkášlu si a snažím se, aby se mi nechvěl hlas.

„Ty jsi drak z knihovny?“ Mluvím hláskem vystrašeného dítěte.

Drak zapře. „A jaký asi jiný?“

Hovoří anglicky s nějakým slovanským přízvukem — že by bulharským? Tohle je vážně ten nejhorší nápad, co jsem kdy dostala.

Polknu. „Jen jsem chtěla vědět...“

„Žádost o vědomosti tu nebyla už od roku 1903.“

Má chraplavý, ale přitom jemný hlas — a rozhodně ženský. Dračice se najednou otočí a obrátí ke mně svou obrovskou hlavu. I její obličej je posetý ostny a okolo očí má bílé kruhy.

„Nejsem tady kvůli žádosti o vědomosti,“ vyhrknu.

Dračice zavřít tak, až se zem pod mýma nohama roztře-se. „No, to máš štěstí,“ prohlásí. „Kdybys tady kvůli tomu byla, vyřízla bych ti jazyk z pusy.“

Cítím, jak se ve mně všechno sevře. „Tos udělala tomu poslednímu studentovi, který za tebou přišel?“

„Bohužel si nevzpomínám.“

„Dračí paměť je schopná vybavit si víc než desetinásobek informací, než dokáže pojmout lidský mozek,“ namítanu. „A zdá se, že lidé tady si to pamatují docela dobře.“

Mluvím, jako bych snad chtěla umřít. Dračice máchne ocasem a zkoumavě se na mě dívá očima zářícíma jako jantarové koule. Nad obřími drápy má několik řad heboučkových černých pírek. Je nádherná, ale nohy jí pokrývají boláky a její pokožka je našedlá.

„Jsi tady uvězněná,“ poznamenám a ukážu na maličkou stříbrnou krabičku, připevněnou uprostřed mezi jejími křídly.

Je to rozbuška, přitavená k dračí kůži a naplněná výbušninou.

„Ty máš ale postřeh,“ ušklíbne se dračice.

„Jsi bulharský drak?“ Vzpomenu si na Marquisovy ná-
kresy jednotlivých druhů. „Bolgorit?“

„A co když ano?“

„*Moyava maika izlydane e v Bolgor*,“ vysvětlím slavidra-
nejsky.

Moje matka pochází z Bulharska.

„To dítě hovoří dračí řečí.“

Projede mnou vlna nadšení. Rozuměla mi. Poprvé v ži-
votě si povídám drakonsky s opravdovým drakem.

„Mluví slavidranejsky, wyrmsky, harpentesky, drageoir-
sky, draecksumsky a trochu komodsky. A taky samozřejmě
několika lidskými jazyky.“

Zastrčím si vlasy za ucho a zhluboka se nadechnu.

„Jak se jmenuješ?“

Dračice si ztěžka povzdechne.

„Já jsem Vivien,“ začnu jako první.

„Já jsem Čumana.“

„Hadí panna?“ zeptám se. „Tohle to znamená v angličti-
ně, ne?“

„Co ode mě chceš, lidská holko?“

Obrním se. Tenhle rozhovor by se mohl vyvinout jak-
koli. Čumana už se jednoho studenta zabít pokusila — kde
beru jistotu, že to neudělá znovu?

„Mám pro tebe nabídku,“ prohlásím.

Čumana ze sebe vydá zvuk, který nemůže být nic jině-
ho než smích.

„Co by asi tak lidská holka mohla nabídnout zločinecké
dračici jako já?“

Zaváhám, ale jenom na vteřinu. „Únik,“ řeknu. „Svobo-
du. Pomstu.“

„Ty nemáš všech pět pohromadě,“ vydechne Čumana a odvrátí se ode mě.

„Dokážu z tebe sundat tu rozbušku!“ křiknu. „A potom si můžeš klidně odletět pryč. Ale nejdřív...“ Odmlčím se. „Nejdřív potřebuju, abys sežehla kancelář premiérky Saňblátové na popel.“

Dračice se ke mně znovu otočí. „Ty chceš, abych ti sloužila?“

„Ne!“ Zamračím se. „Byla by to oboustranně výhodná dohoda.“

Čumana se znovu rozesměje a já cítím ve tváři závan horka.

„Ty by ses opovážila uzavřít dohodu s drakem?“

Pomyslím na Marquisův zděšený obličej, na Ursin pláč, na svou matku samotnou se Strážci.

„Opovážila.“

„Víš, co se stane, když ji porušíš?“

Čumana mluví hlasem hebkým jako hedvábí na holé kůži.

„Zabiješ mě,“ řeknu prostě.

Zločinecká dračice si mě prohlíží a její jantarové oči po-
temní.

„Sežehnout kancelář Saňblátové na popel?“ zasyčí. „S radostí.“

Srdce mi málem vyskočí z hrudi, ale přikývnu a snažím se zachovat klid.

„Ukaž tu rozbušku,“ trhnu hlavou k Čumaniným kříd-
lům.

Marquis mi o dračích rozbuškách a o tom, jak je něja-
kou záhadou zakomponovali do Mírové dohody k použití
pouze na dračí zločince, povídal. Ta stříbrná krabička není

o nic větší než moje dlaň, ale je plná — pokud si to dobře pamatuju — krystalků třaskavé rtuti.

„Máš nějaký nůž, lidská holko?“ zeptá se Čumana. „Obě dvě víme, že na tohle tvoje zuby nestačí.“

Potlačím úsměv. Takže draci umějí kromě ironie používat i humor? Vytáhnu tátův nožík a Čumana si prudce odfrkne.

„Tohle si s mojí kůží neporadí,“ oznámí mi. Ukáže pařátem ke knihovně. „Nad stolem.“

Vrátím se dovnitř, Čumana jde za mnou a její dlouhý ocas se za ní plazí jako had. Na zdi, uzavřený ve skleněné vitríně, visí meč. Vylezu na stůl, sundám těžkou vitrínu ze stěny a položím ji na zem. Čumana mě sleduje a přitom jí z nozder uniká dým.

„Jak to, že ti to tady nechali?“ zeptám se a hledám v zásuvce stolu něco těžkého.

„Ty snad znáš nějakého člověka, který by byl ochotný vyříznout nebezpečnou trhavinu z těla draka s vražednými sklony?“ ucedí Čumana.

Pokrčím rameny — vsadím se, že ta dívka ze třetí třídy zabitá na demonstraci by k tomu svolná byla.

Až na to, že ona a jí podobní se jen zřídka vyskytují poblíž univerzitních knihoven.

Nahmatám cosi kulatého a studeného a vytáhnu ze šuplíku těžítko. Mrštím jím o sklo a to se roztrhne. Potom opatrně vytáhnu meč. Je těžký a rozhodně pravý. Jílec je trochu zrezivělý, ale čepel ostrá jako břitva.

„Tak,“ řeknu a otočím se. Čumana vyčkává mezi dvěma policemi s knihami. „Jak to provedeme?“

„Budeš si na mě muset vylézt,“ vybídne mě.

Přikývnu a snažím se, aby se mi netřásl ruce. Projdu kolem Čumanina levého boku, tak blízko, že vidím hrboly na její kůži.

„Budu potřebovat světlo,“ řeknu zpoza jejích zad. „Asi bys nemohla... něco zapálit, co?“

„Ne,“ zavrčí dračice. „Aspoň pokud nechceš nás obě vyhodit do povětří.“

„Aha,“ hlesnu. „Tak já rozsvítím lampy.“

Zažehnu staré plynové lampy na zdi a pak znovu zvednu pohled k Čumanině tělu. Po stranách jejích zad se chvějí křídla, obrovské kožovité útvary, které určitě zaberou celou místnost, až se roztáhnou. Podél páteře se jí táhnou kuželovité šupiny.

Sevřu meč v ruce pevněji. „Takže prostě...“

„...jdi na to.“

Stoupnu jedním chodidlem na kořen Čumanina ocasu.
Marquisi, kdybys mě teď takhle viděl!

Šplhá se mi líp, než jsem čekala. Můžu se rukama a nohama zapřít o Čumaniny šupiny — trochu jako bych ležla na nějaký dýchající útes. Konečky prstů přejedu po kůži mezi šupinami a ta je na dotek teplá, skoro horká. Čumana voní jako zvířata a dračí dým a staré knihy.

Na vrcholku jejích zad se zastavím a koleny se zapřu po obou stranách její páteře. Rozbuška je strategicky umístěná u kořene Čumaniných křídel a obklopuje ji silná zjizvená tkáň. Jaké to asi je, když někomu do kůže navaňují kus kovu? Bolí to draky mín, protože mají už tak vysokou tělesnou teplotu? Doufám, že ano.

„Čumano,“ napadne mě najednou. „Jak ta rozbuška funguje?“

Dračice se maličko zavrtí a já se chytím jejích křídel, abych nespadla.

„Musíš být opatrná,“ odpoví. „Krystalky v rozbušce jsou kromě tepla citlivé i na otřesy. Jakmile ji odstraníš, v žádném případě ti nesmí vypadnout z ruky.“

Cítím, jak mi zběsile tluče srdce. Takže bych tady taky mohla nás obě zabít?

„Ale jak funguje?“ zopakuju. „Jak je možné, že ti celou tu dobu bránila v útěku?“

„Kvůli tření,“ zahučí dračice. „Kdybych vzlétla, pohyby mých křídel by rozbušku odpálily. A i kdyby tohle selhalo, moje tělesná teplota zvýšená rychlejším bušením srdce by zareagovala s krystalky.“ Čumana zavrčí. „Je to vážně geniální lidský vynález.“

Hledím na smrtící stříbrnou krabičku a pokouším se pochopit krutost toho, že vrozenou dračí potřebu létat provázali s jistou smrtí.

„Připravená?“ zeptám se a Čumana zabručí.

Meč jsem ještě nikdy nepoužívala. Přejedu prstem po zjizvené tkáni. Co když říznu moc hluboko a Čumana vykrvácí? Potom se sama sobě vysměju. Jako bych snad já, Vivien Vlaštopírková, dokázala omylem usmrtit draka.

Kleknu si a chytím jílec meče do obou rukou. Přiložím čepel podélně ke kůži a pořádně zatlačím. Z rány vytryskne rudá krev. Čumana se ani nehne. Říznu hlouběji. Jakmile u čepele vycítím okraj krabičky, zakrojím do masa pod ní a meč tam vjede jako nůž do másla. Pevně chytím zkrvavenou krabičku do levé ruky a Čumana hlasitě sykne.

V žádném případě ti nesmí vypadnout z ruky.

Odhodím meč na zem, pomalu sjedu po Čumaniných zádech dolů a ani na vteřinu z rozbušky nespouštím zrak. Na židli u pracovního stolu leží měkký polštářek prožraný od molů a já na něj rozbušku opatrně položím. Nadechnu se a se samolibým úsměvem se otočím k Čumaně. Otevře oči a zadívá se na mě. Čekám. Právě jsem pustila na svobodu zločineckou dračici, která se vzbouřila proti Mírově

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jazyk draků.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.